

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2017 roku S. P. został uznany, w zakresie zarzuconego mu czynu z art. 156§1 pkt 2 kk, za winnego tego, że w dniu 5 grudnia 2015 roku w Ł. spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w ten sposób, że cios nożem pokrzywdzonej, który to cios spowodował ranę kłutą na granicy klatki piersiowej i jamy brzusznej na wysokości X – XI żebra prawego w linii pachowej tylnej o szerokości około 1 – 1,5 cm drążącą do jamy brzusznej, uszkodzenie wątroby z widoczną w segmencie 7 szczelinę pęknięcia penetrującą do części centralnej nerki prawej od strony przednio – prawobocznej oraz płyn w jamie otrzewnej, którym to zachowaniem wyczerpał dyspozycję zarzuconego mu przepisu kodeksu karnego.

Prokurator złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Wobec konieczności przytoczenia w zwięzły sposób okoliczności sprawy, istotnych z punktu widzenia zakresu złożonego wniosku - sąd w przedmiotowej sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona S. K. wraz z jej partnerem – K. D., od kilku lat przed zdarzeniem przyjaźnili się z oskarżonym, spotykając się regularnie. W dniu zdarzenia pokrzywdzona wraz ze swym partnerem została zaproszona do mieszkania oskarżonego.

(dowód: zeznania pokrzywdzonej S. K. k. 61 – 63, K. D. k. 83 – 85).

W mieszkaniu przebywali ponadto – B. B., B. D., M. K.. Obecni spożywali alkohol. Oskarżony znajdował się w stanie znacznego upojenia alkoholowego i przeszkadzał pozostałym w grze w grę planszową, sam nie biorąc w niej udziału. Z uwagi na znaczny stopień nietrzeźwości kontakt z nim był utrudniony.

(dowód: zeznania S. K. k. 61 – 63, K. D. k. 83 – 85, B. B. k. 64 – 65, B. D. k. 65 – 66).

W pewnym momencie oskarżony uderzył pokrzywdzoną pięścią w twarz, po czym przez jej partnera został uderzony w twarz. Uczestnicy przyjęcia zaczęli krzyczeć na oskarżonego w związku z jego zachowaniem. Oskarżony zaczął wypowiadać słowa powszechnie uznane za obelżywe, trzymał nóż, który wyjął z szafki meblowej i mówił do wszystkich obecnych, że ich pozabija; zebrani zaczęli czynić przygotowania do opuszczenia mieszkania wobec sposobu zachowania oskarżonego. (...) pokrzywdzonej po wyjściu wraz z pokrzywdzoną z mieszkania zorientował się, że przez pomyłkę zabrał z mieszkania obuwie innej osoby, pokrzywdzona cofnęła się by zabrać jego obuwie uznając, iż ona nie była, w przeciwieństwie do jej partnera, w konflikcie z oskarżonym. W przedpokoju stał oskarżony, który ugodził ją jednokrotnie w brzuch nożem gdy schyliła się po buty. W mieszkaniu byli jeszcze również pozostali uczestnicy spotkania, którzy udzielili pomocy pokrzywdzonej.

(dowód: zeznania S. K. k. 61 – 63, K. D. k. 83 – 85, B. B. k. 64 – 65, B. D. k. 65 – 66).

Oskarżony, lat dwadzieścia dziewięć jest obywatelem polskim o wykształceniu wyższym, bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z oszczędności oraz pracuje na podstawie umów cywilno – prawnych (k. 66), nie był leczony odwykowo, psychiatrycznie i neurologicznie, nie odbył również służby wojskowej.

Oskarżony przyznał się do zarzuconego mu czynu, wskazując, że nie jest w stanie w sposób racjonalny wytłumaczyć przebiegu zdarzenia poza tym, że znajdował się w stanie upojenia alkoholowego. W toku postępowania oskarżony wyrażał żal z powodu zaistniałego zdarzenia.

Wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami osób przesłuchanych w toku postępowania, jak też opiniami biegłych oraz dowodami pozasobowymi, którym sąd dał wiarę, albowiem nie ma podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdzał kwalifikację prawną czynu wskazaną w akcie oskarżenia. Stosownie do orzecznictwa sądowego – przy umyślnych uszkodzeniach ciała

przyjmuje się zamiar ogólny sprawcy, obejmujący powstałe faktycznie następstwa zadanych umyślnych obrażeń. Uznaje się, że sprawca nie mógł mieć świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swego działania, ale działał ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy pokrzywdzonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 marca 2015 roku, IIAKa 244/14, KZS 2015/4/40, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 października 2015 roku, IIAKa 185/15, KZS 2016/5/53). Oskarżony działał umyślnie, chciał uderzyć nożem pokrzywdzona obejmując następstwa zamiarem jak wyżej, jest winny zarzuconego mu czynu z art. 156§1 pkt 2 kk, albowiem nie zachodzą żadne okoliczności winę jego wyłączające. W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania świadków opisujących sposób zachowania oskarżonego, sposób i adresaci jego wypowiedzi, oceniany przez pryzmat art. 7 kpk, wskazuje na zasadność kwalifikacji prawnej czynu z art. 156§1 kk oraz brak podstaw do przyjęcia by po stronie podmiotowej można było przypisać oskarżonemu działanie z zamiarem popełnienia innego czynu zabronionego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 stycznia 2002 roku, IIAKa 478/01, KZS 2002/11/27).

W toku całego postępowania oskarżony wyrażał skruchę z powodu popełnionego przez siebie czynu i podkreślał, iż pokrzywdzona była osobą mu bliską. Pokrzywdzona wyraziła zgodę na odebranie od oskarżonego sumy zaproponowanej przez stronę oskarżoną na rozprawie w dniu 31 stycznia 2017 roku (k. 100) i oświadczyła, iż nie oponuje przeciwko wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonaniu lub w reżimie prawnym nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W ocenie sądu okoliczności tak podmiotowe, jak i przedmiotowe wskazywały na zasadność orzeczenia kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem w reżimie prawnym wynikającym z treści art. 60§2 pkt. 1 kk. Stosownie do tegoż przepisu sąd może wymierzyć karę z nadzwyczajnym jej złagodzeniem w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy min. pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą lub szkoda została naprawiona bądź uzgodniono sposób jej naprawienia. W ocenie sądu okoliczności czynu – dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie wchodził w konflikt z prawem, wykazywana przez niego skrucha i żal z powodu zaistniałego zdarzenia, chęć zadośćuczynienia za wyrządzone zło, której szczerości to chęci sąd nie ma podstaw do kwestionowania, przede wszystkim zaś postawa pokrzywdzonej, która wyraziła zgodę na zadośćuczynienie i naprawienie szkody w sposób przez oskarżonego zaproponowany oraz nie wskazywała na konieczność wymierzenia oskarżonemu surowej kary, wskazując na możliwość jej orzeczenia z nadzwyczajnym złagodzeniem, pozwala na przyjęcie, że w sprawie zaszyły okoliczności, o których mowa w art. 60§2 kk. W szczególności, mając na uwadze treść przepisu art. 53 kk otwierającego katalog przepisów dotyczących wymiaru kary – wskazać należy, że niebagatelne znaczenie w rozumieniu tego przepisu ma zachowanie (postawa) pokrzywdzonego (§2), której wyrazem jest właśnie norma art. 60§2 pkt 1 kk (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 28 stycznia 2014 roku, IIAKa 268/13, Zgoda pokrzywdzonego, red. R. Zawłocki, C. H. Beck, Warszawa 2012). W ramach zatem reżimu prawnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, w tym w oparciu o przepis art. 60§6 pkt 3 kk – sąd uznał, że okoliczności obciążające czynu – który był skierowany przeciwko newralgicznemu społecznie dobru jakim jest zdrowie i życie człowieka, fakt, że czyn był skierowany przeciwko osobie dobrze znanej oskarżonemu i mającej do niego zaufanie, wreszcie to, że został popełniony w stanie nietrzeźwości oraz jego skutki pokrzywdzona cały czas odczuwa w postaci konieczności dalszego leczenia, przemawiają za wymierzeniem kary jedenastu miesięcy pozbawienia wolności jako kary adekwatnej (w ramach wymiaru kary nadzwyczajnie złagodzonej) dla stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oraz wychodzącej naprzeciw potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie sądu w sprawie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania, o których mowa w art. 69 kk, które to przesłanki, wobec treści art. 60§2 i 5 kk nie mogą stanowić elementu nadzwyczajnego złagodzenia kary. W ocenie sądu, dotychczasowy sposób życia oskarżonego, prezentowana w trakcie postępowania krytyczna postawa wobec popełnionego czynu, dają podstawę do pozytywnej prognozy kryminologiczno – społecznej, wobec czego sąd na podstawie art. 69§1 i 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres trzech lat próby. Mając na uwadze sam przebieg zdarzenia, wyjaśnienia oskarżonego sąd uznał za zasadne zobowiązanie do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby – w oparciu o przepis art. 72§1 pkt 5 kk. Mając na uwadze konieczności zapewnienia realizacji prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego w

postępowaniu karnym i stosownie do składanych przez pokrzywdzoną oświadczeń procesowych dotyczących czynu i jego następstw dla jej życia – sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się w okresie próby od kontaktowania się z pokrzywdzoną, tak bezpośrednio, jak też przy pomocy technicznych środków komunikacji oraz zbliżania się do niej – stosownie do treści art. 72§1 pkt 7a kk.

Mając na uwadze wskazany postulat ochrony prawnej pokrzywdzonego, w oparciu o przepis art. 46§1 kk sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości szkody i zadośćuczynienia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 50000 złotych, jak różnicy między kwotą zaaprobowaną przez pokrzywdzoną (85000 złotych) a sumą przez oskarżonego dotychczas przekazaną. W ocenie sądu oświadczenia stron co do kwestii sposobu i zakresu naprawienia szkody i zadośćuczynienia wyrażone kwotą globalną wraz z oświadczeniem co do jej zupełności, korespondują z okolicznościami sprawy, szkodą związaną z chorobą i jej skutkami, w tym cierpieniem pokrzywdzonej, stąd sąd uznał, iż nie ma podstaw do ich nieuwzględnienia – stosownie do treści art. 46 kk in extenso.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, w tym przy uwzględnieniu wysokości orzeczonego środka kompensacyjnego – sąd zwolnił go od kosztów sądowych na podstawie art. 624 kpk, orzekając wobec niego na rzecz oskarżycielki posiłkowej koszty zastępstwa procesowego w kwocie jednego tysiąca pięciuset złotych. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. zwrot kosztów obrony z urzędu w wysokości 2214 złotych, uwzględniając stopień skomplikowania sprawy. Podstawą do wskazania kwot należnych z tytułu zastępstwa procesowego stanowiły przepisy §4, 17 ust. 2 pkt 5, §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).